

Hồi 147

Âm sai dương thác

Tiểu Thi thấp giọng: “Có phải tiểu thư đang lo lắng cho Yến công tử không?”.

Kỷ Thiên Thiên quay nhìn về phía Trần Hoàng Cương, thở nhẹ một hơi định nói gì lại thôi. Đoạn quay lại đối diện với Tiểu Thi: “Nói thật đi, có đúng là đến tận lúc này muội vẫn không hiểu vì sao ta quyết định như vậy không?”.

Tiểu Thi cúi đầu nói: “Thi Thi không dám!”.

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: “Xưa nay ta chưa từng coi muội như người hầu kẻ hạ, có gì mà không dám chứ. Nghĩa phụ từng nói: Một vị thống soái thành công cần phải là người vừa hữu tình vừa vô tình. Bình thời đối với tướng sĩ phải có tình khiến ai nấy đều cam lòng thụ mệnh. Nhưng ở chốn chiến trường thì phải tuyệt đối vô tình, tất cả vì mục tiêu chiến thắng tối hậu. Mỗi một người chỉ là một quân cờ, mỗi quân cờ có đặc tính và tác dụng riêng, dựa vào đó rồi đối chiếu với tình hình địch mà đưa ra bố cục tốt nhất, không thể dựa vào cảm tình được. Vì vậy bản chất của chiến tranh tàn khốc vô tình không chỉ đối với đối phương mà còn bao gồm cả tướng sĩ bên mình nữa”.

Tiểu Thi mặt hoa nhợt nhạt khẽ nói: “Tiểu thư làm được như thế ư?”.

Kỷ Thiên Thiên buồn rầu nói: “Ta làm được thế sao? Vừa rồi Trác quán chủ mới trách ta không quán triệt nguyên tắc vàng binh bất yếm trá đó!”.

Tiểu Thi nói: “Vì sao tiểu thư chịu để Yến công tử hết sức mạo hiểm như thế?”.

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng: “Nếu mỗi người đều là một quân cờ, Yến Phi là quân cờ lợi hại nhất ta có trong tay, nếu không trận chiến này chắc chắn thất bại. Thiên hạ không có một đội quân nào có thể đồng thời ứng phó với Mộ Dung Thùy và Tôn Ân giáp kích, dù là Huyền soái cũng không thể làm nổi”.

Tiểu Thi giọng lí nhí như muỗi kêu hỏi: “Tiểu thư có thể dùng Yến công tử như đi một quân cờ sao?”.

Kỷ Thiên Thiên vuốt ve bờ vai Tiểu Thi, đôi mắt đẹp chớp chớp nói: “Đương nhiên không làm được. Vì vậy ta phải thử một quả Lục Nhân do nghĩa phụ thân truyền: Chưởng trung khởi khóa, khóa danh hồi hoàn, tam truyền thần tử thân, thị nhất đảo chuyển đích thủy cục, chủ biến hóa ba đẳng, khả dĩ phúc yêm vạn vật”.

Tiểu Thi biến sắc: “Thế thì làm thế nào? Chẳng phải địch nhân muốn tháo nước sông Dĩnh Thủy dìm chết chúng ta sao?”.

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng: “Không phải như thế! Ta đã tự thân coi quẻ, thủy đại biểu cho ta, quẻ này có điềm lành ở biến hóa thứ ba, chỉ rõ trong thủy có sinh địa, hồi hoàn chính là từ cõi chết phục sinh. Vì vậy dù là phát sinh chuyện gì, bất luận nghe được tin tức gì, chỉ cần chưa tận mắt trông thấy thì tuyệt không thể dễ dàng tin ngay. Ta và muội phải kiên cường mà sống, sống đến khi sinh cơ tối hậu trùng hiện, khổ tận cam lai. Muội phải đáp ứng ta mới được!”.

Tiểu Thi không hiểu Kỷ Thiên Thiên thật ra đang nói sự thực hay đang cố vũ nàng phải kiên cường sống, nước mắt rưng rưng gật đầu đồng ý.

oOo

Lưu Dụ tọa tức tỉnh lại, nhất thời có cảm giác cổ quái không biết mình đang ở đâu. Một lúc sau mới phát giác mình ngồi trong chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, tiếp đó liền nhớ đến Vương Đạm Chân, lòng chợt đau nhói.

Có phải mình đã làm một chuyện hết sức ngu xuẩn không?

Trên đời còn có thứ gì quan trọng hơn nàng?

Khả năng gã là người duy nhất ở miền Nam hiểu rõ Nam triều đã hết thời. Không còn Biên Hoang Tập, không còn Tạ An, Tạ Huyền, Tôn Ân vừa chiếm được Biên Hoang Tập lập tức bành trướng, làm cho Nam phương chia năm xẻ bảy. Kể cuối cùng kiểm chác được không phải là bất kỳ người nào ở phương Nam mà là Mộ Dung Thùy cùng với Tôn Ân ăn chia ở Biên Hoang Tập, y sẽ tựa như gió thu quét lá, trước tiên thống nhất phương Bắc, sau đó sẽ thông qua Biên Hoang Tập xâm lược miền Nam.

Lúc ấy miền Nam đang rơi vào cuộc khủng hoảng nội bộ đấu đá không ngừng không thể chống nổi Mộ Dung Thùy, chỉ một trận là tan nát. Trung thổ chung quy không thoát khỏi số kiếp lọt vào tay người Hồ.

Tất cả những chuyện này sẽ xảy ra trong vài năm tới. Bản thân mình nếu không đủ thời gian mười năm phấn đấu thì đừng nghĩ đến chuyện ngồi lên bảo tọa thống soái Bắc Phủ binh. Đã như vậy thì ngoài chuyện đợi chết ra còn làm được gì? Hiện tại hành động thông minh nhất là lập tức bỏ ngũ đưa người trong mộng chạy trốn đến chân trời góc bể,

quên hết những chuyện đã qua, nhắm mắt bịt tai với mọi chuyện trên đời, sống một cuộc đời giản dị mà khoái lạc cho đến chết.

Dem so sánh với hoàn cảnh hiện giờ, chuyện đó tựa như một giấc mộng đẹp vĩnh viễn không thể thành sự thực, nhưng khẳng định đó là một cảm giác sai lầm, chỉ cần mình nguyện ý, mộng tưởng lập tức trở thành sự thật.

Có nên lập tức đi tìm Vương Đạm Chân nói ra tâm sự hay không? Nếu để đến sau khi tới Quảng Lăng rồi sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội.

Hạnh phúc cơ hồ ở ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có.

Trong lòng Lưu Dụ tựa như có lửa đốt, chính vào lúc muốn hành động bất chấp mọi thứ, đột nhiên xe ngựa đi chậm hẳn lại.

Lưu Dụ ngẫm thất kinh, chẳng lẽ lại gặp chuyện rắc rối nữa sao?

oOo

Mộ Dung Thùy cùng đám tướng sĩ tùy thân thúc ngựa men theo Dĩnh Thủy phi nhanh, lên tới một điểm cao bên Tây ngạn.

Trên cao ở phía trước ẩn hiện một điểm sáng màu đỏ.

Mộ Dung Thùy ghìm ngựa dừng lại.

Tông Chính Lương phi tới nói: “Đấy là Biên Hoang Tập. Ha! Thật kỳ quái. Không thấy chút đèn lửa nào, lại treo một cây đèn đỏ!”.

Cao Bật ở một bên đưa mắt chăm chú nhìn: “Còn có một cây đèn phụ khác không sáng bằng”.

Mộ Dung Thùy thung dung nói: “Ngọn đèn này cách mặt đất gần hai mươi trượng ở vào trung tâm Biên Hoang Tập, nếu ta không làm thì Chung lâu đã biến thành đài chỉ huy của Biên Hoang Tập, kế này thật là cao minh, Biên Hoang Tập không còn là nơi không thể phòng thủ nữa”.

Cao Bật nói: “Nếu ta đốt những đồng lửa trên các cao điểm ở phía bắc Tập thì vừa kiến lập được cứ điểm, vừa tạo thành uy hiếp tinh thần đối với Biên nhân, đồng thời lại có thể giao tiếp với quân đồng minh ở phía Nam”.

Mộ Dung Thùy vui mừng nói: “Chủ ý tốt lắm, việc này giao Cao Khanh toàn quyền phụ trách”.

Cao Bật lĩnh mệnh đi trước.

Lúc này Thiết Sĩ Tâm đến báo rằng đường thủy chính trên Dĩnh Thủy đã khống chế tuyệt đối, hai nhánh sông nhỏ thì đã bố trí Phá Lãng thuyền phong tỏa. Binh sĩ của Hoàng Hà bang đã bắt đầu ngăn sông ở thượng du cách Biên Hoang Tập ba dặm.

Tông Chính Lương phấn chấn nói: “Biên nhân chắc chắn không ngờ chúng ta lại có kế này”.

Mộ Dung Thùy lộ vẻ cười cười, lắc đầu: “Đừng coi thường địch nhân, vừa rồi hai cỗ Song đầu thuyền cố chết xông lên thượng nguồn là vì bị chúng ta chiếm thượng du uy hiếp. Đại Giang bang bao lâu nay lẫn lộn trên sông nước rất quen thuộc các loại thủy chiến, đương nhiên sẽ nghĩ đến chiến thuật cho nước sông đổ vào Biên Hoang Tập. Hai chiếc Phá Lãng thuyền đi trinh sát Biên Hoang Tập trở về không gặp địch, chứng tỏ địch nhân vẫn ẩn náu đâu đó chờ cơ hội xuất kích, điều đó phản ánh bọn chúng đã phát hiện kế hoạch của ta”.

Tông Chính Lương nói: “Phát hiện thì làm gì? Sức công phá của lửa và nước đều không thể dùng sức người mà kháng cự, Hoàng nhân chỉ có mở to mắt mà nhìn hồng thủy tràn ngập nơi nơi”.

Mộ Dung Thùy nói: “Địa hình Biên Hoang Tập dốc nghiêng từ Tây sang Đông về phía Dĩnh Thủy, nếu Biên nhân bố trí phòng thủy ở phía Tây Dạ Oa tử là có thể khiến cho nước không thể vào đến trong nhà”.

Tông Chính Lương ngạc nhiên: “Như thế há chẳng phải chúng ta tốn công vô ích sao?”.

Mộ Dung Thùy mỉm cười: “Chúng ta phí nhân lực cái gì chứ? Để công đả Biên Hoang Tập với binh lực của chúng ta là thừa đủ, nếu để Thiết Sĩ Tâm và thủ hạ tham chiến thì việc phối hợp có rất nhiều vấn đề. Nếu để bọn họ chơi không thì chẳng thà để họ phụ trách việc dẫn nước vào Tập. Bất kỳ một trận công thành nào cũng đều theo kiểu đánh tiêu hao, coi xem ai sức mỗi gân mòn trước. Chỉ cần nước lụt quét sạch những chiến lũy bằng đất ở Tây ngạn, một vạn bộ binh của ta chờ sẵn ở bờ Đông sẽ mau chóng vượt sông phối hợp công kích với kỵ binh từ phía Tây Bắc tràn tới, Biên Hoang Tập chống cự làm sao nổi? Trận này chúng ta nắm chắc phần thắng, vấn đề chỉ là làm sao giảm thương vong đến mức tối thiểu và đừng để địch nhân lọt lưới người nào”.

Tông Chính Lương cung kính nói: “Chính Lương thụ giáo rồi”.

Mộ Dung Thùy nói: “Tuy người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vì nhiều năm qua theo lệnh ta độc lai độc vãng, đối với việc cầm quân đánh trận không có kinh nghiệm. Lần này đặc biệt triệu về để người có cơ hội lịch duyệt. Mà người là Hán nhân, lại thông thạo phong thổ nhân tình Nam Bắc, sau khi chinh phục Biên Hoang Tập sẽ giao người toàn quyền xử lý, ta bảo đảm hỗ trợ người mọi mặt”.

Tông Chính Lương cả mừng tạ ơn.

Mộ Dung Thùy tiếp tục nói: “Bây giờ người mang tín vật của ta tới phía Nam Biên Hoang Tập tìm Tôn Ân, báo với lão kế hoạch tiến công của chúng ta, không cần che giấu điều gì. Chỉ cần bao vây trùng trùng Biên Hoang Tập, khi quân ta vượt sông thành công chính là thời khắc tấn công toàn diện. Ta muốn từ bốn phương tám hướng công kích Biên Hoang Tập, một khi chiếm được Chung lâu là Biên Hoang Tập sẽ hoàn toàn tan rã, không ai có thể cải biến vận mệnh của Hoang nhân”.

Tông Chính Lương quỳ xuống nhận tín vật, đoạn lên ngựa phóng đi.

oOo

Cỗ xe từ từ dừng lại.

Lưu Dụ thò đầu ra, phía trước thấp thoáng ánh lửa, đoàn xe gặp một đội quân tuần tiễu.

Hai kỵ sĩ thông thả tiến đến, phía sau còn có hơn mười binh sĩ Bắc Phủ binh ngồi trên xe, người cùng đi với Vương Thượng Nhan là hiệu úy của Bắc Phủ binh tên gọi là Bành Trung quen thân với Lưu Dụ, lại còn có lần cùng nhau viếng thanh lâu.

Lưu Dụ trầm nghĩ thật xảo diệu, hai người vừa tới bên xe ngựa, Bành Trung cười nói: “Quả nhiên là Dụ thiếu gia, ai mà có bốn sự khiến lão ca người bị thương vậy?”.

Lưu Dụ cảm thấy thật gượng gạo, uể oải đáp: “Tôn Ân đủ bốn sự chưa?”.

Bành Trung kêu thất thanh: “Tôn Ân?”.

Lập tức khiến đám gia tướng Vương phủ kinh ngạc, ai nấy đều quay lại nhìn.

Vương Thượng Nhan tỏ ra hiểu biết: “Ta ra phía sau coi một chút”.

Chỉ còn lại Bành Trung bên cạnh, Lưu Dụ hỏi: “Tình hình Quảng Lăng thế nào?”.

Bành Trung thở dài: “Quan hệ giữa chúng ta với triều đình ngày càng căng thẳng, Tư Mã Đạo Tử lại định điều một đội thủy sư đi phòng thủ Kiến Khang, bị Huyền soái

cương quyết cự tuyệt. Hiện tại chúng huynh đệ trong lòng đều có chuẩn bị, chỉ cần Huyền soái hạ lệnh một tiếng mọi người đều sẵn sàng hy sinh tính mệnh”.

Lưu Dụ hỏi: “Còn cách Quảng Lăng bao xa?”.

Gã chính đang ngẫm tính toán làm thế nào giữa đường cùng với Vương Đạm Chân bỏ đi mà không một ai biết. Bắc Phủ tuần binh xuất hiện tuy có khó khăn hơn, may mà không ai có ý đề phòng, chỉ cần Vương Đạm Chân ngoan ngoãn hợp tác gã vẫn chắc là làm được.

Lưu Dụ lơ đãng hỏi: “Vì sao mà thở ngắn than dài? Có phải mới thua hết tiền lương rồi không? Không còn tiền chơi bởi nữa à?”.

Bành Trung nói: “Chơi cái con mẹ ngươi! An công ngã bệnh rồi!”.

Câu nói tối hậu như một thùng nước lạnh buốt đổ ập xuống đầu, Lưu Dụ run bắn toàn thân, nói không thành tiếng: “An công ngã bệnh rồi sao?”.

Bành Trung gật đầu: “Hôm trước An công bón hoa ở hậu viên, đột nhiên ngất đi, đến lúc ta rời khỏi thành cũng vẫn chưa tỉnh. Mọi người đều lo lắng”.

Lưu Dụ tựa như choàng tỉnh cơn mê, hiện thực tàn khốc khiến gã trầm bể hổ thẹn.

Mình còn là nam tử hán đại trượng phu nữa sao? Tạ An đối với mình thế nào? Tạ Huyền ra sức dìu dắt mình ra sao? Gã là người Tạ An, Tạ Huyền đang cần đến nhất, vậy mà lại vì sợ chết sợ khó tính chuyện đảo binh, cùng người đẹp chạy trốn?

Gã chẳng những khiến Tạ Huyền thất vọng và đau lòng, mà còn khiến ông không còn biết nói năng thế nào với Vương Cung. Vương Đạm Chân là mỹ nữ trứ danh thuộc cao môn đại tộc Kiến Khang, chuyện này tất sẽ khiến tầng lớp cao môn công phẫn, chỉ trách Tạ Huyền không biết cách quản giáo, nhất là Lưu Dụ lại được Tạ Huyền ưu ái như thế. Hậu quả nghiêm trọng thế nào không ai tính hết được.

Hành vi này khác nào một tai họa giáng vào đầu Tạ gia đang trong cơn nghiêng ngửa.

Lại còn cừ hận đối với Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

Gã có thể trốn tránh người đời, nhưng có trốn tránh được bản thân hay không?

Bành Trung ngạc nhiên: “Sao sắc mặt ngươi biến đổi khó coi thế, An công hoặc giả cát nhân thiên tướng, biết đâu chừng có thể qua khỏi thì sao?”.

Lưu Dụ nội tâm tranh đấu kịch liệt, nói giọng hỗn hển: “Các ngươi ở lại”.

Bành Trung không hiểu mô tê gì hỏi lại: “Ở lại?”.

Lưu Dụ biết mình nói không có thứ tự, lắc lắc đầu tựa như muốn rũ bỏ những ý nghĩ lộn xộn, trầm giọng: “Ta muốn các người hộ tống Vương tiểu thư đến Quảng Lăng, ta sẽ lấy ngựa chạy trước, về đến Quảng Lăng rồi sẽ tìm chúng huynh đệ đi uống rượu!”.

Bành Trung gật đầu: “Được! Ta sẽ nhường cho người một thớt ngựa tốt”.

Tiếp đó ghé sát lại hạ giọng nói: “Quảng Lăng không giống Kiến Khang, sau khi người về đừng để người khác để ý. Nghe nói ở trên rất nhiều người bất mãn Huyền soái quá đề cao người, cho rằng người về lai lịch và công lao vẫn chưa đáng kể”.

Lưu Dụ thở dài: “Rất nhiều người ở trên là những người nào?”.

Bành Trung lại bước thêm một bước hạ thấp giọng nói vào tai Lưu Dụ: “Không hài lòng nhất đương nhiên là hệ phái tướng lĩnh do Hà Khiêm cầm đầu. Bất quá nghe nói Lưu gia cũng đang đổ kỵ người, chỉ có Tôn đầu lĩnh cho là Huyền soái nhìn người không lầm”.

Lưu gia là tham quân Bắc Phủ binh Lưu Lao Chi, chính là cấp trên của Lưu Dụ, trong quân quen gọi là Lưu gia. Còn Tôn đầu lĩnh là đại tướng Tôn Vô Chung, thủ hạ của Lưu Lao Chi, Lưu Dụ được một tay ông ta đề bạt, có thể coi như một nửa ân sư của Lưu Dụ.

Lưu Dụ vốn đã dự đoán có tình hình này, cảm thấy trong hoàn cảnh hỗn loạn này không thể không dựa vào ảnh hưởng của Mạn Diệu đối với Tư Mã Diệu.

Thuận miệng hỏi: “Người và các huynh đệ nghĩ về ta thế nào?”.

Bành Trung nghiêm giọng đáp: “Trong quân có ai không phục lão ca người. Người chính là công thần trong chiến dịch Phì Thủy, bất quá những người ở trên sợ người trèo lên đầu họ nên cố ý hạ thấp công lao của người. Nếu ta không xác định theo về phe người thì cũng chẳng cần đề tính người làm gì”.

Đoạn lại nhẹ nhàng nói: “Huyền soái hoặc giả có thể nhìn lầm người, nhưng An công làm sao sai được, hiện tại mọi người đều ngầm ủng hộ người, chỉ cần người lại làm ra vài chuyện ngon lành nữa thì ai dám eo xèo”.

Lưu Dụ tràn trề hy vọng, ảnh hưởng của Tạ An quả thật lớn lao, bản thân mình có lẽ vẫn còn cơ hội.

Nghĩ đến đó liền muốn khởi hành, lập tức chui ra khỏi thùng xe.

Bành Trung bảo thủ hạ nhường chiến mã cho gã, lại quan tâm hỏi: “Thương thế người thế nào? Nghe Vương quản gia nói bọn họ phải khiêng người lên xe”.

Lưu Dụ phi thân lên xe cười nói: “Người xem ta có giống người bị thương không?”.

Bành Trung cười: “Chỉ cần cái tin người thoát khỏi độc thủ của Tôn Ân truyền ra là bảo đảm chấn động Quảng Lăng. Người định tạ ta thế nào đây?”.

Lưu Dụ tâm tình vui vẻ cười nói: “Rượu có thể mời người uống, vui vẻ với các cô nương phải tự lo, đây là quy củ rồi”.

Đám Bắc Phủ binh đồng loạt phá lên cười.

Lưu Dụ thầm nghĩ mình là người tốt xấu thế nào bọn họ biết rõ nhất, không giống như mấy vị quyền cao chức trọng như Lưu Lao Chi hoặc Hà Khiêm.

Một trận Phì Thủy trong chớp mắt tạo lập vị trí cho mình trong quân, một lời của Tạ An lại càng quan trọng để khẳng định mình có thể trở thành đại thống lĩnh Bắc Phủ binh hay không.

Nhận định của Tạ An chẳng những ảnh hưởng đến Bắc Phủ binh, mà còn ảnh hưởng cả đến dân chúng và cao môn quyền quý.

Chỉ cần đừng có phạm phải luật trời.

Nghĩ đến đây chợt toát mồ hôi lạnh.

Lầm một bước nên thiên cổ hận, bản thân vì tư tình nhi nữ mà suýt nữa làm hỏng đại sự, phụ lòng mong mỏi của tất cả mọi người.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Vương Đạm Chân cùng hơn chục gia tướng theo hầu phóng ngựa đến, thần sắc bình tĩnh như không hề xảy ra chuyện gì.

Chúng nhân vội vã thi lễ chào đón.

Vương Đạm Chân khách khí trả lễ, lộ rõ khí độ tu dưỡng một nữ nhân quyền quý.

Sau cùng ánh mắt chuyển sang Lưu Dụ ngồi trên mình ngựa ngạc nhiên hỏi: “Lưu đại nhân vì sao không ở trong xe nghỉ ngơi?”.

Lưu Dụ chút nữa thì không dám nhìn vào đôi mắt sáng rực của nàng, trả lời: “Xin tiểu thư hiểu cho, ta phải về Quảng Lăng trước một chút, Bành Trung sẽ hộ tống tiểu thư trên đoàn đường còn lại”.

Vương Đạm Chân run lên, người ngoài không ai để ý, chỉ có Lưu Dụ nhìn thấy, suýt nữa gã cải biến tráng chí trong lòng.

Lưu Dụ nói thêm một câu: “An công đổ bệnh rồi!”.

Vương Đạm Chân “a” lên một tiếng kinh hãi.

Lưu Dụ biết rõ nếu không đi ngay sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở về Quảng Lăng.

Võ ngựa tiến lên phía trước, chớp mắt đã chạy được hơn trăm bộ.

P phía trước xa đội hơn trăm kỵ binh Bắc Phủ binh trông thấy Lưu Dụ đồng thanh hoan hô nhiệt liệt.

Lưu Dụ vẫy tay từ biệt, kiện mã chuyển sang phóng nước đại theo dịch đạo mặc sức phi nhanh.

Ái tình nóng bỏng đột nhiên mà đến, lại đột nhiên mà đi.

Cô đơn chiếc bóng trên đường chính là cách hình dung chân thực nhất về gã lúc này, Vương Đạm Chân giống như một quãng đời đau khổ khó quên nhất, đoạn đường trước mặt còn dài dằng dặc và gian khổ.

Không ai giúp được gã, chỉ dựa vào nỗ lực bản thân thì mới có chút hy vọng thực hiện lý tưởng của mình.

- o O o -